

Πάει κι μπάρμπα-Γιάννης, σχωρέθηκε κι αυτός. Πρώτος ξάδερφος του πατέρα μου, πήγε να τον συναντήσει. Καλή ψυχή και πονεμένη ιστορία.

Στα 23 του απέκτησε το γιο, το διάδοχο, όπως έλεγε.

Η γυναίκα του η Φρόσω, 17 χρονών, τον αγαπούσε από μικρή. «Ο Γιάννης μου» έλεγε και δεν προλάβαινες να μαζέψεις το σορόπια και τα πετιμέζια που έσταζαν από τα χείλια της. Έλα όμως που ο μπάρμπα-Γιάννης είχε φάει το «παραμύθι» να γίνει ντε και καλά «επιχειρηματίας».

Είχε λίγα στρέμματα μα ποτέ δεν ασχολήθηκε με τη γη. Προτιμούσε να κάνει τον «ποδηματά», τον λούστρο δηλαδή, στην πλατεία της πόλης.

Μια μέρα το ανακοίνωσε στη Φρόσω με κάθε επισημότητα.
Φεύγω για Σαλονίκη, της είπε. Θα πάω να ανοίξω επιχείρηση.

Τι είναι αυτό Γιάννη;, του είπε εκείνη. Κοίτα μην ανοίξεις καμιά τρύπα και πέσεις μέσα.

Με υποτιμάς Φροσάκι αλλά σε λίγο καιρό θα έχω εξασφαλίσει το μέλλον το δικό σου και του παιδιού, της απάντησε εκείνος με ένα ύφος που έλεγες ή βλάκας είναι ή πιωμένος.

Είχε και τη μάνα του την ξιπασμένη, κόρη δημοιδάσκαλου, που τον σιγοντάριζε. Αν δεν ανοίξεις τώρα μαγαζί πότε θα το ανοίξεις; Όταν φτάσεις τα πενήντα; του έλεγε. Να πας στη Σαλονίκη να έρχομαι κι εγώ να σε καμαρώνω που δεν ξέρω πώς είναι ο Λευκός Πύργος.

Μάταια ο πατέρας του προσπαθούσε να τον μεταπείσει με συμβουλές και παραδείγματα άλλων συγχωριανών.

Το 'πε και το 'κανε ο Γιάννης. Σηκώθηκε κι έφυγε από το χωριό και πήγε στη Σαλονίκη. Έκανε μήνες η Φρόσω να πάρει γράμμα του ώσπου μια μέρα ο ταχυδρόμος άφησε γράμμα για το Φροσάκι από το Γιάννη.

Το άνοιξε η Φρόσω και το διάβασε. Σύντομα θα τους έπαιρνε μαζί του στη Σαλονίκη, της έγραφε. Μόνο να κάνει λίγη υπομονή μέχρι να στρώσει η δουλειά με το μαγαζί.

Πήρε η Φρόσω και τη φωτογραφία με το Γιάννη μπροστά στο Λευκό Πύργο και την έδειχνε σε όλους. Της φάνηκε πως ο Πύργος ήταν το μαγαζί του Γιάννη. Πού να φανταζόταν η κακομοίρα ότι το «μαγαζί», ο Λευκός ο Πύργος θα γινόταν η φυλακή του.

Πέρασαν κάποια χρόνια και βρέθηκα με τον πατέρα μου στη Θεσσαλονίκη για κάτι δουλειές του.

Κινήσαμε λοιπόν προς τον Λευκό τον Πύργο να βρούμε το μαγαζί του Γιάννη.

Καθώς προχωρούσαμε ψάχνοντας ο πατέρας κοντοστάθηκε απότομα και με κράτησε από τον ώμο. Στο παγκάκι κάτω από το Πύργο, ο μπάρμπα-Γιάννης είχε απλωμένο το κασελάκι του και γυάλιζε τα παπούτσια κάποιου κυρίου. Φαινόταν να υπάρχει μια οικειότητα κρίνοντας από το ότι μιλούσαν και κάποιες φορές ξεσπούσαν και σε γέλια.

Σταθήκαμε για λίγο και μετά φύγαμε. Ο πατέρας μου ζήτησε να μην αναφέρω τίποτα σε κανέναν μόλις θα γυρίζαμε στο χωριό.

Τη μεθεπόμενη μέρα επιστρέψαμε. Η Φρόσω μας περίμενε με το παιδί στο σπίτι για να μάθει νέα για τον άντρα της.

Ο πατέρας μου, έβγαλε ένα δέμα από τη βαλίτσα και της το έδωσε λέγοντας πως είναι πεσκέσι με ρούχα για εκείνη και το παιδί από το Γιάννη.

Τα πήρε κι έκανε πως χάρηκε. Τα έδειξε και στο παιδί.

Είδες τι μας έστειλε ο μπαμπάς; είπε στο παιδί που κοιτούσε απορημένο.

Έκανε λίγα βήματα πιο πέρα και πλησίασε στον πατέρα μου.

Ευχαριστώ πολύ, του είπε, όμως μη νομίζεις πως δεν ξέρω την αλήθεια. Την έμαθα εδώ και πολύ καιρό από τον θείο μου τον Παντελή που πήγε και τον βρήκε. Κάνω την ανήξερη για το παιδί ελπίζοντας πως μια μέρα θα 'ρθει στα συγκαλά του.

Μας χαιρέτησε κι έφυγε.

Μετά από λίγο καιρό, έφυγε κι από το χωριό. Πήγε να ζήσει στη Γερμανία σε κάποιους συγγενείς που είχε εκεί. Μετανάστες δεύτερης γενιάς. Δεν ξαναγύρισε στο χωριό, ούτε αυτή ούτε το παιδί.

Το ίδιο κι μπάρμπα-Γιάννης. Έμεινε πιστός στο όνειρό του ακόμα κι αν έβλεπε πως είναι απατηλό. Άλλοι του ρίχνουν άδικο κι άλλοι δίκιο.

Επέστρεψε στο χωριό μόνο για την τελευταία του κατοικία.